

Miquel Raventós, exrector de la Parròquia de Santa Maria, de Sant Martí Sarroca

“En aquests anys, a Torrelles i a Sant Martí he intentat fer un consell pastoral amb algunes persones representatives. No me n’he sortit.”

Ismael Carbó

Miquel Raventós ha estat rector de la Parròquia de Santa Maria, de Sant Martí Sarroca de 2007 al 2016. Va néixer a Sant Pau d’Ordal l’agost de 1941. Era el més petit d’una família de cinc germans. Va entrar al seminari als 12 anys i va acabar els estudis de capellà als 25, l’any 1966. Va ser ordenat diaca al Seminari de Barcelona, un any després, essent ja a Sant Sadurn d’Anoia, i l’any següent, 1968, va ser ordenat capellà. Ha estat a la parròquia de Caldes de Montbui com a vicari, i a les de Castellar del Vallès, Martorell i Sant Martí, Torrelles i Pontons com a rector.

Durant tots aquests anys, Miquel Raventós ha combinat la funció religiosa amb activitats de caràcter cultural i de dinamització social. Com a integrant de l’equip Telstar 33, va participar amb altres companys de l’època com Àngel Fàbregues, Arseni Sallent i Jaume Arnella en l’edició de cançons com el *Iukaidí*, *Uel-lé* (*Cançons d’ara*) amb recerca de cançons i correcció de textos, i també va elaborar materials diversos adreçats a l’esplai infantil i juvenil (Equip Telstar 33, Hogar del Libro, Colecció Esplai). Per si faltava alguna cosa, també ha tingut una destacada tasca en l’àmbit de la premsa. Durant la seva estada a Castellar del Vallès va editar el setmanari Forja, una publicació depenent de la parròquia, i són prou conegudes les seves col·laboracions en els mitjans de la premsa comarcal com *El 3 de Vuit*, entre d’altres. A més, és titulat com a mestre de català.

El 25 de setembre de l’any passat va rebre un homenatge a Torrelles en què van participar feligresos de les diverses parròquies de l’Alt Foix i també representants dels ajuntaments. Malgrat haver arribat a la jubilació, continua vinculat a les seves últimes parròquies perquè l’actual titular, el diaca Mn. Genís, no pot oficiar alguns dels sagraments propis del ministeri sacerdotal.

EL MARTINET (EM).- Per què va decidir ser capellà?

MIQUEL RAVENTÓS (MR).- Quina decisió pot prendre un nen de 12 anys?

No es pot parlar d’una decisió ferma. Quan em van ordenar de diaca, nou companys es van ordenar de capellà. D’aquests nou, al cap d’uns anys, en van seguir tres. L’any següent, set ens van ordenar de capellans. D’aquests, al cap d’uns anys, vaig continuar jo sol. La majoria de companys vam entrar

al seminari a la mateixa edat i no podem dir que a aquella edat vam decidir ser capellans. La decisió arriba de més gran, quan tens 18 o 20 anys. Comences a fer balanç i decideixes si tires endavant o no.

- Vaig entrar al seminari de la Conreria, a Tiana, i després al Seminari Major de Barcelona fins a l’any 1966, de manera que vaig passar dels 12 anys fins als 25 anys al Seminari. Habitualment, quan s’acabava la carrera ja ens ordenaven de capellà. Nosaltres vam començar a ser una mica rebels i vam dir “deixeu-nos mirar una mica el món, deixeu-nos trepitjar una mica per on hem d’anar”. Hi havia companys

“Aquest any faré cinquanta anys de diaca i l’any que ve, si Déu vol, faré cinquanta anys de capellà”

“Els primers anys vaig estar incorporat al moviment folk i vaig participar en les primeres edicions de cançoners”

Vallès
FLECA
FORN DE PA

Avda. Anselm Clavé, 39
08731 - Sant Martí Sarroca
Tel. 93 899 14 80

Cervera
alumini i vidre

- ▣ Vidres
- ▣ Finestres
- ▣ Portes
- ▣ Mampares bany
- ▣ Automatismes persianes
- ▣ Tendals
- ▣ Tancaments galeries
- ▣ Sostres d’alumini
- ▣ Mosquiteres
- ▣ Cortines
- ▣ Mallorca

C. Anselm Clavé, 59
08731 Sant Martí Sarroca
Tel. 938 990 104 Fax: 938 991 008
moncervera@hotmail.com

sensibilitzats pel món obrer que van anar a algunes parròquies de Barcelona, Terrassa o Sabadell, que eren parròquies amb més problemàtica obrera. Nosaltres vam ser quatre, que veníem de poble, i vam dir "deixeu-nos anar a fer una mirada pels nostres pobles". Dos companys vam anar a Abrera i uns altres dos van anar a Esparreguera. Després vaig ser a Sant Sadurní, tres anys. El primer any d'estar allà em vaig ordenar de diaca i el segon ja com a capellà. És a dir, que aquest any faré cinquanta anys de diaca i l'any que ve, si Déu vol, faré cinquanta anys de capellà.

EM.- Com descriuria cada una de les seves etapes?

MR.- Bé, un paràmetre podria ser l'edat. Jo vaig anar a Caldes de Montbui el 1970, amb 29 anys. És l'etapa de treballar amb la gent jove. Allà vaig trobar l'escoltisme. Vam començar el moviment de colònies i hi vaig treballar molt. A més, els primers anys vaig estar incorporat al moviment folk i vaig participar en les primeres edicions de cançoners que es van fer. Erem quatre, tres del seminari: Àngel Fàbregues, que era un dels germans de l'Hogar del Libro, el Jaume Arnella, l'Arzeni Sallent (era el gerent de "La Tenda") i jo. Ara, mirat amb distància, penso que potser hauria d'haver fet més de capellà, perquè hi vaig passar moltes hores. A més dels cançoners, vam fer molts altres materials per als esplais. En aquell moment vam fer el primer EP (disc) de Jaume Sisa a l'Hogar del Libro.

EM.- Després va anar a Castellar del Vallès.

MR.- Vaig estar-hi del 1981 al 1993. Durant mig any vaig haver de fer de rector de la parròquia perquè s'havia mort el rector anterior i al mateix temps continuar a Caldes, de vicari. Hi vaig arribar amb 39 anys i ja era diferent. Allà, el treball fort era la catequesi. Teníem mainada que preparàvem per a la comunió. Començàvem als 7-9 anys i els acompanyàvem fins als 18 anys fent catequesi. I la confirmació la fèiem als 18 anys, no pas als 12 o 14. Ho vam decidir amb els catequistes de Castellar. Si fèiem la confirmació dos o tres anys després de la comunió, què es pot demanar a un adolescent que encara ha de passar tantes experiències? Fem-ho als 18 anys! I els vam acompanyar fins als 18. El problema va ser després de confirmats, perquè eren joves que ja havien dit sí i estaven disposats a continuar reunint-se no ja només per catequesi, sinó per a altres coses; i no teníem prou persones per a acompanyar-los.

EM.- A Castellar, a més, feia el setmanari 'Forja'.

MR.- Això sí que va ser un martiri: la urgència de pensar que acabava de sortir un número i ja s'havia d'estar preparant el següent i escriure. Era un temps que la gent que col·laborava no estava gaire preparada per escriure en català i de vegades jo havia de tornar a escriure sencers alguns textos. Era un mitjà de la parròquia i el rector hi havia d'estar al davant. No donava l'abast: la catequesi, el consell pastoral, l'economia, Càritas, etc. Encara bo que, sobretot els dos primers anys, vaig tenir l'ajuda de laics molt responsables.

EM.- És vocació periodística?

MR.- M'ha tocat escriure sempre. A Sant Sadurní, havia col·laborat amb Joventut Cristiana i a Caldes en aquells anys del franquisme vaig començar a col·laborar amb el Montbuy, que era del Movimiento, fins que un dia el director em va dir "s'ha acabat, això. I donde hay patrón, no manda marinero. M'han dit que no volen que escriguis més". Amb un grup de joves vam crear una revista, *La Tortuga*, que encara funciona en format digital i també hi col·laboro. Al Seminari també fèiem una revista i recordo haver anat a entrevistar en Josep Maria Espinàs amb un company. Nosaltres mateixos portàvem la revista.

"Sant Martí és l'únic lloc on he estat de rector i no hi he viscut. Això m'ha restat molta proximitat amb la gent."

EM.- Martorell va ser el pas següent...

MR.- Va ser el 1993, un any després dels Jocs Olímpics de Barcelona, fins al 2007. Allà vaig poder treballar també en la catequesi. Ja des de Sant Sadurní i des de Caldes, amb uns altres companys, havíem començat a treballar un altre model de catequesi, després de conèixer uns treballs de la Marta Mata (Saifores - Santa Oliva), que era una gran pedagoga. Jo tenia un company de Santa Oliva, que m'ho va fer conèixer. Vam començar a treballar amb uns nous esquemes, partint més de la vida dels infants. Vam deixar la catequesi de preguntes i respostes i es va començar a seguir un altre mètode. Més endavant, amb altres companys, ens va arribar, des de França i des de Xile, l'experiència de la "catequesi familiar". El mètode consistia a treballar amb els pares i amb els seus fills. Una setmana, una sessió amb els pares i una altra, amb els nens. Els pares s'incorporaven al procés catequètic, però no perquè ells fessin la catequesi als fills, sinó que no enteníem la catequesi sense un compromís de la família. Vam elaborar textos nous, però des de la Delegació de Catequesi de Barcelona, aquest mètode no va acabar de ser acceptat del tot. Aquí al Penedès ja no ho he posat en pràctica. Hem tornat a fer la catequesi setmanal amb els nens, i amb els pares, cada parròquia fa el que pot. M'he reunit un cop al mes amb els pares, però distingint que una cosa és la catequesi als nens i una altra les reunions amb les famílies.

EM.- Del seu pas per la parròquia de Sant Martí, quin balanç en fa?

MR.- Tot i ser del Penedès, no coneixia gaire aquesta part de la comarca. Quan em van dir de venir a Sant Martí, em van dir que també m'hauria de fer càrrec de Torrelles i de Pontons. I, esclar, on vas a viure? Sant Martí és l'únic lloc on he estat de rector i no hi he viscut. I no és el mateix. Això m'ha restat molta proximitat amb la gent. La rectoria, a dalt la Roca, és un lloc que queda molt sol i aïllat. Només hi vaig fer despatx un parell de cops. Jo tenia obert els divendres, de 6 a 8 de la tarda, per si venia algú al despatx, però a l'octubre a les sis ja és fosc. Per això vam decidir de fer el despatx a baix a la capella. Sí que he anat a veure malalts i he vingut pel que ha calgut, però el fet de no viure-hi no és el mateix.

EM.- Vostè ha entrat en contacte amb Sant Martí, Torrelles i Pontons de manera simultània. Quines diferències hi ha trobat?

MR.- M'he arribat a plantejar com es va viure en aquesta part del Penedès la República, la guerra i la postguerra. És curiós que, estant a la mateixa comarca, sobretot a Ordal, l'església, encara ara, s'omple cada diumenge per a la missa, tots els nens va a catequesi i després segueixen, i a l'església hi va gent de totes les edats. Què ha passat aquí? Suposo que els diversos barris i les masies donen una configuració diferent a Sant Martí. En aquests anys, a Torrelles i a Sant Martí he intentat fer un consell pastoral amb algunes persones representatives, amb un treball directe o prenent el compromís d'ajudar el rector a portar el dia a dia de la parròquia. Sempre m'he refiat que hi hauria d'haver una col·laboració i ho he demanat a gent que em semblava que podia exercir alguna responsabilitat. No me n'he sortit.

He fet la catequesi i he convocat reunions amb els pares per tenir-hi més relació. Són set reunions cada curs, que vol dir catorze reunions en dos anys. En catorze reunions es pot haver fet una mica de treball. Doncs jo no ho he aconseguit. El meu objectiu era que si aquestes persones s'hi havien trobat bé, podien continuar venint i parlar dels temes que calgués, tant si eren d'Església com de família o del tema que volguessin, mentre no fos de futbol. Passa també que els

"Hi ha gent, al Vaticà i a tot arreu, que el papa Francesc els incomoda. Hi ha gent que creuen que el passat fou millor. Hi ha gent que no té ganes de canviar."
